

Beste mensen,

De reden dat ik hier sta, is in de eerste plaats omdat ik hiervoor gevraagd ben. Eerst wil graag wat persoonlijks vertellen, daarna zal ik ingaan op het belang van de geestelijke verzorging in een verpleegtehuis. Ik ben Gerrie van der Drift en 10 jaar lang mantelzorger geweest van mijn man. Mijn man Cor van der Drift was zelf predikant. Hij is drie jaar lang verpleegd geweest in het Zonnehuis in Beekbergen. Van november 2015 tot november 2018. De eerste verschijnselen van zijn herseninfarct waren in januari 2009. Een half jaar na zijn emeritaat. De gevolgen lijken in eerste instantie mee te vallen. Hij kan nog lopen en ook preken. In oktober 2009 tijdens een kerkdienst kreeg hij meer uitvalsverschijnselen, hij had een tweede herseninfarct gekregen.

Toen werd het moeilijk. Hij werd depressief en bleef heel graag op bed liggen, totdat hij opgenomen werd in een revalidatiecentrum en wat opknapte.

Temeer omdat hij onder de mensen kwam en zijn verhaal kon vertellen, want praten en vertellen kon hij. Hij was een man van het woord.

Daarna heeft hij nog 7 jaar thuis gewoond met al zijn ups en downs. Toen kwam het moment dat hij uit huis wilde, want toen het echt niet meer ging heeft Cor zèlf besloten: ik wil naar het Zonnehuis. En eigenlijk vond ik dat het moeilijkste moment. Om je man los te laten en de zorg aan anderen toe te vertrouwen, maar achteraf was het een goede beslissing.

Cor kon zijn verhaal weer kwijt en kwam weer onder de mensen.

Over de geestelijke verzorging in het verpleegtehuis.

Dit heb ik als zeer positief ervaren. Maar ik denk, gelovig of niet gelovig, we verlangen allemaal naar een luisterend oor. Cliënten en mantelzorgers, je wilt allemaal af en toe je bezorgdheid en soms je angsten delen en rust vinden door middel van gesprek. Hierover hebben Cor en ik niets te klagen gehad. Zeer belangrijk, je kon altijd terugvallen op de geestelijk verzorger. Samen kaarsjes branden, stil zijn, naar muziek luisteren in het stiltecentrum met de predikant. Vaak heb ik contact gezocht met de predikant om te vertellen over de gemoedstoestand van Cor en van mijzelf. En zij sprong daarop in.

Over verbinden gesproken.

Elke zondag de kerkdiensten bezoeken in het Zonnehuis. Je beleeft de dienst gelukkig nog samen.

En samen met de andere bewoners, vrijwilligers en familie. Geestelijke verzorging in het verpleegtehuis is héél hard nodig.

Ik zou zeggen met veel nadruk op héél. Mensen die ervaren, dat er echt naar hun geluisterd wordt voelen zich weer gekend en bemind. En voelen zich lichter van zorgen.

(Natuurlijk zijn er ook andere mensen die kunnen luisteren, echt luisteren.)

Maar een predikant heeft hier tijd voor en kan mensen die toch in een laatste levensfase zijn, wel of niet gelovig, het gevoel geven dat ze er mogen zijn. Een predikant werkt verbindend. Bijvoorbeeld ook door gesprekskringen met bewoners te organiseren rond een bepaald thema.

Mijn man Cor is in het Zonnehuis overleden. De begeleiding van Christine (dominee in het Zonnehuis) was heel fijn. Wij hebben gevraagd of zij de uitvaart wilde leiden. Wat een geestelijk verzorger niet kan betekenen in tijden van rouw en gemis. Ik hoop dat veel mensen ervaren dat een geestelijk verzorger iets kan bijdragen in de soms moeilijke omstandigheden waarin een mens kan verkeren, om zodoende het leven wat dragelijker te maken.